పిడికెడు ఆకాశం

– గొల్లపూడి మారుతీరావు

(క్రిందటి సంచికనుంచి కొనసాగింపు)

నాగరాజు కథ

12

ఇరవై యేళ్ళు బలమైన పునాదులతో నిర్మించిన భవనం ఒక తుఫాను గాలి తాకిడికి సమూలంగా కూలిపోయాక, ఆ శిథిల సమాధి మీద ఏర్పడిన నీరవ నిశ్శబ్దంలాంటిది ఆక్రమించుకుంది సీత జీవితాన్ని.

గోపాలానికి పెళ్ళయిపోయిందన్నప్పుడు కూడా ఆమె ఒక్క క్షణం వింతగా చూసిందే తప్ప నిర్ఘాంతపోలేదు. కన్నీరు కార్చనూలేదు. మొదట ఈ నిర్లిప్తతను చూసి తల్లిదండ్రులు భయపడిన మాట నిజం. కాని బయటికి బ్రద్దలయ్యే అగ్నిపర్వతం కంటే, లోన దహించుకునే మంచుకొండయినా ఫరవాలేదనుకున్నారు. సీత ఇదివరకటంతగా ఎవరినీ ఎదిరించడం లేదు. ఏ పనికీ అడ్డుచెప్పడంలేదు. ఒక నెలరోజులకి జ్వరం తగ్గాక టైపు క్లాసుకి కూడా వెళ్ళడం ప్రారంభించింది.

ఒక పెద్ద నదీ ప్రవాహం ఒడ్డుని ఒరుసుకు పారి, దాటిపోయాక ఇంకా దాని గుర్తులు మంచివీ, చెడ్డవీ మిగిలిపోతాయి. అలాగే ఆ ఇంట్లో ఒక జ్ఞాపకం సీతగానూ, మరొకటి నాగరాజు స్నేహంగానూ మిగిలిపోయాయి. నాగరాజు ఆమె పట్లా, ఆమె కుటుంబం పట్లా చూపే సానుభూతి వాళ్ళకి అతన్ని మరింత సన్నిహితం చేసింది. అప్పుడప్పుడు వాళ్ళ వాకిట్లో కూర్చుని మంచీ చెడ్డా విచారించి పోవడం అలవాటు చేసుకున్నాడు. వాళ్ళు అందుకు అభ్యంతరం చెప్పలేదు. ఇలాంటి కష్టాలు అందరితోనూ పంచుకునేవి కావు. కాని పంచుకోగలిగే ఒక్క మంచివాడినైనా ఎందుకు దూరం చేసుకోవాలి? సీత గతాన్ని తలచుకుని కన్నీరు కార్చడానికి, వర్ధనమ్మ వర్తమానాన్ని గుర్తుచేసుకుంటూ దుఃఖించడానికి, గోవిందరావు భవిష్యత్తును ఊహించుకుని బాధపడడానికి నాగరాజు సాక్ష్యం దొరికాడు. అతని ముందు ఎవరికి వీలయినప్పుడు వాళ్ళు ఈ కర్మకాండ జరిపేవారు. సీత మాత్రం గతాన్ని తలుచుకునేదేమో కానీ అతని ముందు మాట్లాడేది కాదు. ఒక్కరోజు కూడా గోపాలాన్ని గురించి అడగలేదు. ఎక్కడికి వెళ్ళాడని ప్రశ్నించలేదు. బ్రతుకు పాడయిందని విచారించలేదు. ఆమె స్థయిర్యానికి నిర్ఘాంతపోయాడు నాగరాజు.

గోపాలానికి పెళ్ళయిందని తెలిసి గోవిందరావు, భార్య నిట్టూర్చారు. ఇంకేం మాట్లాడలేదు.

"గోపాలానికి పెళ్ళయింది తెలుసా?" అన్నాడు నాగరాజు.

ఆ మాటకి చలించలేదు సీత. "మీరు వెళ్ళారా?" అంది.

తలూపాడు.

"మరి వెళ్ళేముందు చెప్పలేదేం నాకు?"

"మీరేమైనా బాధపడితే మళ్ళీ అల్లరవుతుందని. మీకు బాధ కలగడం నాకిష్టంలేదు. ఇప్పటికి కలిగింది చాలు."

నవ్వింది సీత సమాధానంగా. కొంతసేపు ఆగి, "అమ్మాయి ఎలా ఉంటుంది?" అంది.

"గోపాలం అమ్మాయిని పెళ్ళి చేసుకోలేదు" అని సీత తెల్లబోయి చూస్తే, "వాళ్ళ నాన్న డబ్బుని" అన్నాడు.

"కానీ అమ్మాయి మీ అంత అందంగా ఉండదు."

"అదృష్టవంతురాలు. అందం నా అదృష్టాన్ని పాడుచేసింది. అందం లేకపోయినా ఆవిడకి అదృష్టం పట్టింది."

"అదికాదు. అందంలేని అమ్మాయికి వాళ్ళ నాన్న అదృష్టం కొనిపెట్టాడు."

"అవును" అంది పరాకుగా. బాధపడుతున్నదేమోననుకుని, "మీరింక బాధపడకూడదు. ఆ విషయాల్ని ఎంత త్వరగా మరచిపోతే అంత మంచిది" అన్నాడు.

సీత వ్యంగ్యంగా నవ్వింది.

ఆ నవ్వు చూసి నాగరాజు భయపడ్డాడు.

ఓ రోజు నాగరాజుని పలకరించి, "మీ కారులో తిరగాలని ఉంది. ఒక్కసారి తీసుకెళ్ళరూ?" అంది.

ఆ కోరికకి ఆశ్చర్యపోయాడు. కారులో కూర్చున్నాక ఉస్మాన్‌సాగర్ తీసుకెళ్ళమంది. ఎదురుగ్గా ఎండలో తళతళా మెరిసే నీరు కనిపించే చోట కారు ఆపమంది. "ఇక్కడ కాసేపు ఒంటరిగా కూర్చోవాలని ఉంది. మీరలా తిరిగిరండి" అంది. ఏదయినా అఘాయిత్యం చేస్తుందని భయపడుతూనే, చెట్ల మధ్య నుంచి నడుస్తూ నీటివరకూ పోయాడు. కారులో సీత అలా నిశ్చలంగానే ఉంది చాలాసేపు. గాలికి చెట్ల ఆకులు మీద రాలిపడుతున్నాయి. పెళపెళలాడే ఎండలో చెట్ల కింద నీడ స్వచ్ఛమైన పాలబిందెలో పడ్డ మట్టిబెడ్డలాగ నల్లగా ఉంది.

ఎంతోసేపటికి మెల్లగా కారు దగ్గరికి నడిచి వస్తే, వెనక సీట్లో కూర్చుని ఏడుస్తోంది. భయపడిపోయాడు నాగరాజు.

"ఏడుస్తున్నారా?" అని పలకరిస్తే తుళ్ళిపడి లేచి, కళ్ళు తుడుచుకుంది.

"ఇక పదండి పోదాం" అంది తొందరగా.

కారు నడుస్తూంటే అటూ ఇటూ చూస్తూ జుత్తు వెనక్కి తీసుకుంది. "ఎందుకు రమ్మన్నారు ఇక్కడికి?" అన్నాడు కాసేపటికి.

పాత విషయాలు మరచిపొమ్మన్నారు మీరు. మరచిపోవడం ఎక్కడో ఓ చోట ప్రారంభం కావాలిగా. అందుకని ఇక్కడికి వచ్చి ఈ క్షణం నుంచీ మరచిపోవాలనుకున్నాను" అంటూ పిచ్చిగా నవ్వింది.

"మరచిపోతారా?"

"పందెం" అంది.

ఆ దుఃఖమంతా ఎక్కడ మాయమైందో, ఊళ్ళోకి వచ్చేవరకూ పిచ్చిప్రశ్నలు వేస్తూ కూర్చుంది.

నలభై రోజులు జ్వరం అనుభవించాక ఒక్కసారిగా తగ్గిపోవడమూ రోగ లక్షణమే.

అది మంచిది కాదు. ప్రేమ బాధితురాలు ఆ బాధావిముక్తికి కొన్నాళ్ళు తీసుకోవాలి. అంతేకాని మర్నాటి నుండి హాయిగా తిరగడమేమిటి?

సీత ఆ విషయాల్నే తలచక యథాప్రకారంగా తిరగడంతో గోవిందరావుకి మరీ భయమెక్కువైంది. బయటికి కనిపించే బాధ అంతర్ముఖమయినట్టు తోచింది. వర్ధనమ్మతో సంప్రదించి, చివరికి ఒక నిర్ణయానికి వచ్చాడు. త్వరగా పెళ్ళి జరిపిస్తే ఆ విధంగా ఆలోచనల నుంచి విముక్తి లభిస్తుందని తలపోశాడు. కాని అంతవరకూ అంతర్ముఖుడై కుటుంబ విషయాల్నే చూసుకుంటున్న గోవిందరావు ఇప్పుడు మొదటిసారిగా బయటి ప్రపంచంలోకి రావడంతో అతనికి కొన్ని విచిత్రమైన విషయాలు తెలిశాయి. తెలిసిన ఒకటి రెండు సంబంధాల్ని కదపకపోతే "ఆ కాలేజీ అబ్బాయిలతో కారుల్లో తిరిగిన అమ్మాయి సంగతేనా?" అని అడిగేసరికి తెల్లబోయాడు. ఆరునెలలు తిరిగేసరికి అతనికి ఒక విషయం అర్ధమైంది. తన కుటుంబాన్నీ, సమీప గతంలో తన జీవితాన్ని తెలిసిన ఎవరితోనూ బాంధవ్యం కలవదని.

పెళ్ళికి సంబంధాలు చూస్తున్నారని తెలిసి ఒకరోజు సీత తల్లితో గట్టిగానే చెప్పింది. "నాకిప్పట్లో పెళ్ళి చేసుకోవాలని లేదు" అంటూ.

"ఏం? మరో గోపాలం వచ్చేవరకూ ఆగుతావా?" అంది తల్లి నిష్టూరంగా ఆ మాటలో కర్కశత్వం కంటే విసుగు, ఉదాసీనత ఎక్కువ కనిపించాయి. తండ్రి దాదాపు అలాంటి అభిప్రాయాల్నే వ్యక్తం చేశాడు. అప్పుడు అర్ధమైంది సీతకి. పెళ్ళి తనకవసరమైనా కాకపోయినా, పెంచిన పిల్లలకి పెళ్ళిచేయడం తల్లిదండ్రుల హక్కు అని.

నాగరాజుతో ఓ రోజు అంది "నాకు పెళ్ళి ప్రయత్నాలు చేస్తున్నారు."

"మంచిదే" అన్నాడు.

"నాకిప్పుడు చేసుకోవాలని లేదు."

"కాని పెళ్ళి జరిపించడం వాళ్ళకిప్పుడు అవసరం."

"నా కిష్టం లేకపోయినానా?"

"అవును. మీ యిష్టాన్ని సరిగ్గా చెప్పుకోలేకపోయారు. వాళ్ళ కష్టాన్ని ఇప్పుడు సరిగ్గానే తీర్చుకోవాలని ప్రయత్నిస్తున్నారు. మీకు ఆనందం లేకపోయినా, వాళ్ళ తృప్తికైనా మీరిప్పుడు అంగీకరించాలి."

నాగరాజుతో మాట్లాడడం వల్ల ఓ కొత్త విషయం తెలిసింది సీతకి. ఆ తర్వాత ఇకనెప్పుడూ అభ్యంతరం చెప్పలేదు. కాని ఆరునెలల ప్రయత్నం తరువాత వాళ్ళు విసిగిపోయారని తెలిసి లోలోపల నవ్వుకుంది.

ఒకరోజు ఉన్నట్టుండి, గాలిలోంచి ఎగిరివచ్చినట్టుగా నల్లటి బట్టలతో, పెద్ద పెట్టె, బెడ్డింగు స్వయంగా మోసుకుంటూ వచ్చి దిగాడు ఒకతను. అతణ్ణి చూసి చాలాసేపటి వరకూ గుర్తుపట్టలేకపోయింది వర్ధనమ్మ. తర్వాత ఉన్నట్టుండి 'బదిరీ' అని అరిచింది.

"నేనే అక్కయ్యా" అంటూ వంటింటి గుమ్మం మీద కూర్చున్నాడు బదిరి. అతణ్ణి చూసి అప్పుడే పదేళ్ళు దాటింది. ఆమెకి అతను స్వయానా తమ్ముడు కాదు. ఏదో కాస్త దూరపు చుట్టరికం. పదేళ్ళ క్రితం ఇంట్లోంచి పారిపోయాడని విన్నాక ఒక పెళ్ళిలో బంధువులంతా ఒక మూలన కూర్చుని ఒక్క ఏడుపు ఏడ్చి ఊరుకున్నారు. తీరా వాడు భిలాయ్‌లో చేరి ఏదో ఉద్యోగం వెలగబెడుతున్నట్టు అందరికీ తలో ఉత్తరం వచ్చింది. అంతే. ఆ తర్వాత వాడి గురించి వర్ధనమ్మ వినలేదు, ఆలోచించనూ లేదు. ఇప్పుడు చూస్తే నల్లగా మొద్దులా తయారయాడు. పేరు బదరీ నారాయణ. ముద్దుపేరు 'బదిరీ'.

భిలాయ్ వెళ్ళాక 'బద్రీ' అయ్యాడు. అలవాటు తప్పడం వల్ల తెలుగు హిందీలాగ, హిందీ పంజాబీలాగ మాట్లాడడం అలవాటయింది.

బదరీలో ఓ ప్రత్యేకత ఉంది. అవసరమైన వాటికంటే అన్నింటినీ కాస్త ఎక్కువ పెరిగింది. జుట్టు ఉంగరాలు తిరిగి ఉండలేక, అణిగి ఉండలేక ఎగదన్నేసింది. సామాన్లు కూడా ఒక మనిషి బరువుకి ఎక్కువే ఉన్నాయి. అన్నిటికీ మించి, ఇద్దరికి సరిపడే మీసాలు ముఖానికి వంపు తిరిగి ఉన్నాయి. అసలు వాటిని చూశాకనే వర్ధనమ్మ అతణ్ణి పోల్చుకోలేక బిత్తరపోయింది. బదరీ అమ్మా, నాన్న కోనసీమలో ఏదో పల్లెటూళ్ళో ఉంటున్నారు. అక్కడికి వెళ్ళి భిలాయ్ వెళ్తూ ఒక్కసారి బంధువులందరినీ చూసిపోదామని వచ్చాడు.

సీత వరండాలోకి వస్తే పిలిచి మామయ్యని చూపించింది. దాన్ని చూస్తూనే దిగ్గున లేచి నిలబడ్డాడు. సీతకీ, అతనికీ కనీసం పదేళ్ళ తేడా ఉంది. చిన్నప్పుడు దాన్ని ఎత్తుకు తిరిగేవాడు. "ఇది సీతే! హత్తెరీ! ఎంత మారిపోయింది" అంటూ, పళ్ళు బిగించి రెండు బుగ్గలు పట్టుకున్నాడు. సీతకు ముఖం ఎర్రనయి బిత్తరపోయింది.

"నిన్ను చూసి ఎన్నాళ్ళయిందే ఇంకా ఏడుస్తూ నా భుజం మీద కూచున్న గుర్తు" అంటూ ఒక్కసారి వీపు చరిచాడు.

"వీడు బదరీ మామయ్యే. చిన్నప్పుడు నిన్ను ఎత్తుకు తిరిగేవాడు" అని నవ్వుతూ, అతను తీసుకునే చొరవకు అర్థం చెప్పింది తల్లి.

గోవిందరావుకి ఈ బదరీ మామయ్య ఎవరో ఎంత వెదికినా గుర్తురాలేదు కానీ, అతణ్ణి చూడగానే తన కూతురికి పెళ్ళి చెయ్యాలన్న విషయం గుర్తుకొచ్చింది 'మేనరికం చేసుకుంటాడేమో అడుగు' అని భార్య చెవిలో ఊది, పనుందని బజారున పడ్డాడు.

కానీ వర్ధనమ్మ మొహమాటపడిపోయింది. మనసులో విషయాలన్నీ కెలుకుతుండగా చూస్తూ చూస్తూ అమ్మాయిని చేసుకోమని అడగలేకపోయింది. కాకపోతే అమ్మాయికి పెళ్ళీడు వచ్చిందని, సంబంధం చూస్తున్నామనీ, ఈ రోజుల్లో పెళ్ళిళ్ళు చెయ్యడమంటే పెద్ద యజ్ఞం చేసినంత పనవుతోందని, ఇవన్నీ ఇలా ఉండగా అమ్మాయి పెళ్ళి వద్దని భీష్మించుకుందనీ చెప్పింది. వీటిలో చాలా విషయాలు బదరీ బుర్రకెక్కలేదు. తెలిసిన విషయమల్లా అమ్మాయి పెళ్ళికి ఇష్టపడడం లేదని.

"ఎందుకు చేసుకోదూ? నేను మాట్లాడుతానుండు" అని అక్కణ్ణుంచి లేచాడు.

రాత్రి ఆరుబయట మంచం వాల్చుకుని ఆకాశాన్ని చూస్తూ నక్షత్రాల్ని లెక్క బెడుతున్న సీత మంచం మీదే సరాసరి వచ్చి కూర్చున్నాడు బదరీ. తుళ్ళిపడి లేచింది సీత.

"ఏమే? పెళ్ళి చేసుకోవట?" అని ప్రారంభించాడు.

ఆమె నిర్ఘాంతపోయింది.

అదేం గమనించలేదు బదరీ. "నాకు మీ అమ్మ చెప్పిందిలే" అంటూ, ఈ రోజులలో పెళ్ళిళ్ళ పద్ధతి గురించి, మధ్యప్రదేశ్‌లో అమ్మాయిల పెళ్ళిళ్ళ సంప్రదాయాల్ని గురించి అరగంటసేపు లెక్చరు ఇచ్చాడు.

"మరి నువ్వేమంటావు?" అని ప్రశ్నించేవరకూ తీరికగా, మోకాళ్ళ మీద తల ఆనించి మంచం ఒక మూలకి కూచుంది.

అంతా అయ్యాక తలెత్తి నవ్వింది. "ఇంతకూ అమ్మ నీతో చెప్పదలుచుకున్నది నీకర్థం కాలేదు."

"ఏమిటది?"

"నిన్ను చేసుకోమని."

"నన్నా"

"లేకపోతే నీతో చెప్పుకోవడమేం?"

చాలాసేపు మాట్లాడలేకపోయాడు. తర్వాత మెల్లగా తలెత్తి సీత ముఖం చూశాడు. భార్య అర్హతల కోసం తన ముఖాన్ని వెదుకుతున్నాడని గ్రహించింది. వెన్నెల నీడల్లో సుఖ దుఃఖాల అల్లికలాగా సీత ముఖం కనిపించింది అతనికి.

"నిన్ను పెళ్ళి చేసుకోవడానికి ఎవరైనా ఎందుకు వెనకాడాలి కాని.."

ఏదో అనబోతే నవ్వి అతణ్ణి ఆపింది. వివాహం పేరిట మోసపోవడం ఎంత ఘోరమో తను ఇంకొకరి వల్ల అనుభవించి చూసింది. అలాగే ఇంకో వ్యక్తిని తన పేరిట ఆ దుఃఖంలోకి దింపదలచుకోలేదు.

"అమ్మ నీకు చాలా అన్యాయం చేస్తోంది మామయ్యా. అసలు విషయం నీకు చెప్పలేదు."

దుఃఖపు జీర ఎక్కడా రానివ్వకుండా కథలాగ అంతా చెప్పుకుపోయింది సీత. మధ్యలో ఒక్క విషయం కూడా వదిలిపెట్టలేదు. అంతా చెప్పి "ఇదీ మామయ్యా, అసలు కథ. ఇదంతా విన్నాక కూడా నువ్వు పెళ్ళి చేసుకుంటానంటే అమ్మ చాలా సంతోషిస్తుంది."

"నువ్వో?"

నవ్వింది. "పెళ్ళి సంతోషానికనే ఆలోచన చాలా రోజుల కిందటే మరచిపోయాను. నా మాటకేంలే? అమ్మకయినా తొందరపడి జవాబు చెప్పకు. కానీ ఒక్కటి. నువ్వు చేసుకోకపోవడం వల్ల ఇక్కడ ఎవరూ బాధపడరు. నువ్వు చేసుకుంటానంటే నీ భుజాల మీద పెంచిన నేను బాధపడతాను. ఇంక వెళ్ళు" అంది. అంతవరకూ ఆపుకున్న దుఃఖం ఇంక ఆగలేదు. కానీ అతను వెళ్ళేవరకూ ఎలాగో ఆపుకుని తరువాత తలగడలో ముఖం దాచుకుంది.

చిన్న మబ్బు తునక అడ్డుపడి చంద్రబింబాన్ని కిలుం పట్టిన ఇనుపరేకులాగ తయారు చేసింది.

13

కుటుంబయ్య సార్థకనామధేయుడు. ఆ పేరు ఏ ముహూర్తాన పెట్టారోగాని ఇంటినిండా తొమ్మిదిమంది సంతానం ఉంది. పిల్లలంతా వీధుల్లోకి పోతూ ఆడుకునే రోజుల్లో పరవాలేకపోయింది కానీ, వాళ్ళు పెరిగి ఒక్కసారే ఆరుగురూ స్కూళ్ళకి బయలుదేరేసరికి వాళ్ళ జీతాలు, పుస్తకాలూ, బట్టలూ, చిల్లరమల్లర ఖర్చులు తట్టుకోలేకపోయాడు. పెద్దవాడు ఎస్సెల్సీలోకి వచ్చిన సంవత్సరం కాస్త అటూ ఇటూ అన్నట్టున్న ఓ టైపు మిషను బేరం పెట్టాడు. రెండో అమ్మాయి మలేరియా జ్వరానికీ, చివరివాడి ఉబ్బసానికి మరో టైపు మిషన్, మిషన్లలో రెండింటికైనా బేరం పెట్టకపోతే పిల్లలు ఈసారి బళ్ళకీ, కాలేజీకీ వెళ్ళేదారి కనిపించలేదు. అన్ని మార్గాలూ శతధా ప్రయత్నించి వీగిపోయాడు. ఇంతలో హఠాత్తుగా మాధవరావు కనిపించి చక్కని ఆలోచన చెప్పాడు. అది విని మొదట నిర్ఘాంతపోయాడు కుటుంబయ్య. అసలా పని సాధ్యపడుతుందా అని తటపటాయించాడు. "మరేం పర్వాలేదు. ప్రయత్నించి చూడు" అన్నాడు మాధవరావు నవ్వుతూ.

అవసరం తొందరపెట్టగా ఓ రోజు సీత ముందు బయటపడ్డాడు. "నీతో చిన్న పని ఉందమ్మా" అంటూ.

సీత ఆశ్చర్యపోయింది. తను చేసిపెట్టగల పని ఏముంటుందా అని. అయినా "చెప్పండి" అంది.

"మరేం లేదు. అబ్బాయిని కాలేజీకి పంపాలి. వీళ్ళుకాక ఈ యేడు మావాడు చదువుకి తయారవుతాడు. ఇంటావిడ జబ్బుతో మంచమెక్కింది. నా టాన్సిల్స్ ఆపరేషన్‌ను రోజు రోజుకీ వెనక్కి జరుపుతున్నాను. ఈ పరిస్థితుల్లో ఒక్క వెయ్యి రూపాయలుంటే పని జరిగిపోతుంది" అన్నాడు నసుగుతూ.

కుర్చీ వెనుక కునుకు నక్కలాగ కూచుని కాలం వెళ్ళబుచ్చుకునే ముసలి బ్రాహ్మడి కష్టాలు చాలా విచిత్రంగా కనిపించాయి సీతకి. ఇంకా విచిత్రం. ఆ సహాయం తనని కోరడం.

నవ్వింది. "నేనెక్కడ తేగలనండీ అంత డబ్బు?" అంది.

"అలా అనకు. నీ పలుకుబడిని ఊహించే నీ దగ్గరకి వచ్చాను. మీ నాన్నా, నేనూ చిరకాలం నుంచీ స్నేహితులం. నువ్వే నన్ను రక్షించాలి."

"నా పలుకుబడి అంటే?"

"పోనీ, నీ స్నేహితుల పలుకుబడి అను. నీ కోసం కారులో వచ్చే అతను పెద్ద ఫ్యాక్టరీ ప్రొప్రయిటరటగా?"

"ఎవరు చెప్పారు?"

"పెద్దవాళ్ళు, ధనవంతుల గురించి ఒకరు చెప్పాలా? వాళ్ళ ముఖం మీదే రాసుంటుంది. నువ్వంటే అతనికి స్నేహం కదా?"

కుటుంబయ్యకు డబ్బు తప్ప ఆ మాటల వెనుక ధ్వనించే అర్థాలు స్ఫురించలేదు. ఎవరో అతన్ని తన దగ్గరకు పంపి ఉంటారని అర్థం చేసుకోడానికి ఎంతోసేపు పట్టలేదు సీతకి. కొంత పెంకెతనం, కొంత తిరస్కారభావం, కొంత కోపం తోసుకొచ్చాయి.

"నా నుంచి ఏమి ఆశించి వాళ్ళు నాకు సహాయం చేస్తారు. మీరేం చెయ్యగలరు వాళ్ళకి?" అంది.

దిమ్మెరపోయాడు కుటుంబయ్య. ఒక్క క్షణం తట్టుకోలేకపోయాడు. "నా దగ్గరేముందమ్మా నాలుగు మిషన్లు తప్ప మరేమీ లేవు. అవీ తీసేస్తే రోజు గడవదు. నువ్వు చెయ్యగలవనుకున్నాను. పోనీలే" అంటూ టేబులు వెనక్కి వెళ్ళి గోడకి చేరబడ్డాడు.

అప్పటికా విషయం మరచిపోయింది గాని సాయంకాలం నాగరాజు కారు తీసుకుని ఈవేపు వచ్చేసరికి మళ్ళీ ఆ విషయం గుర్తుకు వచ్చింది. ఫ్యాక్టరీ నుంచి ఇల్లు చేరేటప్పుడు నాగరాజు ఒకసారి లోపలికి తొంగి చూడడం కద్దు. ఇవాళ చాలా అలసినట్టు కనిపించాడు. "పదండి, త్వరగా కాఫీ త్రాగాలి. బాగా ఆకలిగా ఉంది. హోటల్‌కి పోయి ఏదయినా తిందాం" అన్నాడు ఎదురుగ్గా కూచుంటూ.

భూకంపాన్ని ఊహించుకున్నప్పుడు భయం వేస్తుంది. మొదటిసారి భూమి కంపించి బ్రద్దలయినప్పుడూ భయంకరంగా ఉంటుంది. అంతమాత్రానా ఆ ప్రాంతం నుంచి ఎవరూ పారిపోరు. పైగా ప్రశాంతంగా తిరుగుతూ ఆ సంఘటనల్ని కథలుగా చెప్పుకుంటారు. ఒక విధమైన నిర్లక్ష్యం ఏర్పడుతుంది. అలాంటి నిర్లక్ష్యమే నాగరాజు పరిచయాన్నీ, అతని కారులో ప్రయాణాన్ని సాధ్యమయేటట్టు చేసింది సీతకి. ఇప్పుడు నలుగురి గురించి దృష్టి ఆమెకూ లేదు, నాగరాజుకీ లేదు. ఆశ్చర్యపోయేమిటంటే, ఆ దృశ్యాన్ని గుర్తించాలనే దృష్టి ఈ 'నలుగురి'కీ తగ్గిపోయింది.

హోటల్లో కాఫీ తాగుతూ "మీ సహాయం కోసం నా దగ్గరకి రికమండేషన్లు వస్తున్నాయి" అంది సీత.

"అదేమిటి?" అంటూ తెల్లబోయాడు నాగరాజు.

"అందులో వింతేముంది? నేను మీ స్నేహితురాల్ని. అందుకని మీరు డబ్బు సహాయం చెయ్యగలరని వాళ్ళ ఉద్దేశం."

"ఎవరి ఉద్దేశం?"

"ఎవరో ఊహించలేరా?"

ఆలోచించాడు. "మాధవరావా?"

తుళ్ళిపడింది సీత. ఇంతవరకూ అతని గురించి ఆలోచించలేదు సీత. కుటుంబయ్యకు ఈ సలహా ఇచ్చింది మాధవరావేనా? అయినా కావచ్చు.

"ఎవరు చెప్పారో తెలియదు కాని అడిగింది మా టైపు ఇనిస్టిట్యూట్ కుటుంబయ్య."

కాఫీ చప్పరిస్తున్నాడు నాగరాజు. "ఎంత కావాలిట?"

"వెయ్యిరూపాయలు. నన్నడగడం వింతగా ఉంది. సరాసరి మిమ్మల్నే అడగొచ్చుగా?"

నవ్వాడు నాగరాజు. ఆ సలహా చెప్పిన వ్యక్తికి నా గురించి కూడా తెలిసి ఉండాలి. "నన్నడిగితే తప్పకుండా మిమ్మల్ని అడుగుతాను. ఎంత ధనవంతుడైనా హామీ లేనిదీ, ఏదో రూపంలో తిరిగివస్తుందనే నమ్మకం లేనిదీ డబ్బివ్వడు."

నిర్ఘాంతపోతూ అతని ముఖం చూసింది సీత. అతని మాటల్ని అర్థం చేసుకొందుకు ప్రయత్నిస్తూ.

"వ్యాపారం చెప్పాను నేను. మాటల మధ్య అర్థాలు వెదక్కండి. ఆలస్యమవుతుంది. ఇక పదండి" అని లేచాడు నాగరాజు.

తర్వాత ఆ విషయం ఆలోచించలేదు సీత.

కాని ఆ మర్నాడు ఇనిస్టిట్యూట్‌కి వెళ్ళేసరికి రెండు చేతులూ జోడించి కుటుంబయ్య ఎదురుగ్గా వచ్చాడు "నన్ను రక్షించావు తల్లీ. నీ మేలు మరిచిపోను" అంటూ.

నివ్వెరపోయింది సీత. 'ఏమైందండీ?" అన్నది, ఏమీ అర్థం కాక.

"అతను నిజంగా దేవుడులాంటివాడమ్మా. రాత్రికి రాత్రి మా ఇల్లు వెదుక్కుంటూ వచ్చి నాకు వెయ్యి రూపాయలు ఇచ్చి వెళ్ళాడు. నువ్వు చెప్పావట. 'ఇది చాలా' అని కూడా అడిగాడు. 'కాగితం ఏదైనా రాని ఇవ్వమంటారా బాబూ' అన్నాను. 'అక్కర్లేదు, మా స్నేహితురాలి హామీ చాలు' అని వెళ్ళిపోయాడు. నిజంగా దయామయుడు. నా కష్టాలకి మీరిద్దరూ దేవతల్లాగ అడ్డుపడ్డారు. మా ఆవిడకీ నాకూ సంతోషంతో కళ్ళనీళ్ళు వచ్చాయి."

అని ధారాపాతంగా మాట్లాడుకుపోతున్నాడు కుటుంబయ్య. కానీ అదేమీ వినిపించడం లేదు సీతకి. ఆమె ఆశ్చర్యంతో ఎటూ ఆలోచించలేకపోయింది. తనకి మాటమాత్రమైనా చెప్పకుండా ఎందుకిచ్చారు? తను ఇవ్వమనయినా చెప్పలేదే? సాయంకాలం అతను వస్తే అడగాలనుకుంది.

కానీ ఆ సాయంకాలమే కాదు, మరి మూడు నెలలవరకూ ఏ సాయంకాలమూ అతను కనిపించలేదు. అతని ఇంటి తలుపులకి తాళం వేసి ఉన్నాయి.

(కొనసాగింపు వచ్చే నెలలో)

Post your comments